

Diaken André van Boven

5e zondag van de veertigdagentijd

29 maart 2020

Evangelie: Johannes 11,1-45 (opwekking van Lazarus)

In de afgelopen drie weken heeft de liturgie van de kerk ons drie verhalen van Johannes gebracht, lange verhalen. Die verhalen probeerden ons stilletjes mee te nemen in een bijzondere manier van kijken naar Jezus. Een bijzondere manier van kijken, omdat in ieder verhaal iets van de betekenis van zijn persoon maar ook van zijn boodschap zichtbaar wordt. Zo ook vandaag. In het verhaal van de opwekking van Lazarus, worden wij uitgenodigd om te kijken naar de Heer; om hem te volgen op zijn weg. En ook (en dat is de genade van de evangelist, die het mag vertellen) om een kijkje te nemen aan de binnenkant. Niet aan de buitenkant van het verhaal wat er allemaal gebeurt maar ook deelgenoot worden van wat er ín mensen gebeurt. Wat er in Jezus gebeurt. Het gaat om onze omgang met het einde van ons leven, het gaat letterlijk om leven en dood, maar dan vanuit een andere optiek.

Telkens als dit verhaal wordt voorgelezen, gaan mijn gedachten terug naar lang geleden, toen ik mocht studeren. Toen ik als beginnend student de rijkdom van de traditie, de rijkdom van het geloof, van de kerk en de rituelen mocht ontdekken. Eén docent, een professor in de moraal theologie, ben ik na dertig jaar nog steeds niet vergeten. Niet vanwege de ethische inzichten en modellen die hij aandroeg. Om eerlijk te zijn, denk ik dat ik de meesten niet meer zou kunnen navertellen. Maar wel omdat hij me raakte. Hij sprak ons over de dilemma's van euthanasie en abortus (in die tijd actueel) en hoe we daar als gelovige mensen mee zouden kunnen omgaan. En zo kwam hij ook te spreken over de dood. Ik weet nog goed dat hij in die klas, in die groep studenten waar ik er één van was, opeens tegen ons zei: *“Ik hoop dat ik straks, als mijn uur*

geslagen heeft, de kracht zal ontvangen om te blijven geloven. Om te blijven geloven in de nabijheid van God. Dat ik de kracht mag vangen om vast te blijven houden aan de verbondenheid met Jezus.” Wat mij raakte was dat eerste: Ik hoop dat ik de kracht mag ontvangen. Hier had iemand, een priester, voor mij iets nieuws gezegd: *“Ik ben niet zeker. Ik weet het niet zeker. Maar ik hoop en ik bid dat ik op het eind, als het erop aankomt, als ik voor die laatste grens sta, dat ik “ja” zal zeggen; dat het vertrouwen uit mij niet verdreven wordt; dat de angst me niet bespringt; dat ik ook dan mag zeggen wat ik nu zeg, nu het goed gaat: ik ben verbonden met de Heer. Ik geloof dat we gedragen worden door zijn liefde. Ik leef vanuit die overtuiging en die hoop. Ik bid om kracht dat ik dat ook straks zal mogen zeggen en zal mogen voorleven.”*

In deze tijd waarin mensen getroffen worden door een onzichtbare vijand, een virus, waarbij wij in ons land - voor het eerst, denk ik, voor sommigen - geconfronteerd worden met de beperktheid van onze mogelijkheden, met de eindigheid van wat we allemaal kunnen. In deze tijd is het juist belangrijk zó te leven: Te leven vanuit het besef dat ook nu, in deze onrustige en voor sommige mensen angstige periode, dat we verbonden blijven met en gedragen worden door Zijn liefde. En dat we in alles wat ons overkomt mogen weten: Hij gaat met ons mee. Hij laat ons niet alleen. En hoe ver dat gaat, dat heb ik dus begrepen dankzij die professor in de moraal theologie van dertig jaar, toen die zei: *“Als ik voor het laatste stukje sta van mijn bestaan, hoop ik dat ik de kracht krijg van de Geest om dan mezelf toe te vertrouwen aan het geheim van Gods liefde, dat ik zó mag gaan.”*

Misschien zult u zeggen: Dat is een priester. Dat is een man Gods die daar zijn leven mee bezig is geweest en die misschien op een bijzondere manier is geroepen. Dan zeg ik: ja - maar hij is niet de enige. Gisteravond op de televisie zag ik een verpleegkundige die op de intensive care werkt. Hier in Nederland.

En je zag de man op het moment dat hij vertelde over wat hij meemaakte. Je zag dat het hem aangreep. Je zag ook dat hij zorgen had. Komt het allemaal wel goed? Redden we het wel? Loopt het ons niet over de schoenen straks, door al die mensen die hoognodig onze zorg nodig hebben? Maar wat ik geweldig vond en me heeft ontroerd. Eigenlijk op dezelfde manier als dertig jaar geleden. Dat is dat hij zei: *“Ik ben niet bang.”* Toen de presentator vroeg: *“Ja maar, u loopt toch het risico dat u besmet raakt?”* Zei hij: *“Ja, dat is zo, maar ik ben er niet mee bezig. Ik ben bezig met die ander - en als mij iets overkomt, dan is dat zo. Dat hoort ook bij het bestaan, bij het leven. Maar mijn opdracht is om te zorgen voor die ander. Mijn opdracht is om er te zijn en om leed te verzachten, pijn te verlichten en als het kan te genezen.”* In die man zag ik hetzelfde vertrouwen. En misschien zag ik nog wel iets meer: ik zag ook de belangeloosheid. Geen zorg om jezelf, omdat je wéét dat er iemand is die zorg heeft om jou. Je mag het loslaten. Je mag het laten gaan en overgeven. En dan mag je doen wat de liefde jou ingeeft. Als mensen zoals deze man onze ic's bevolken en runnen, is er hoop voor de wereld. Is er hoop voor de mens, is er hoop voor ons land, is er toekomst. Dat, mensen, houdt ons op de been. Om belangeloos, zonder zorg om je eigen welzijn, zelfs je eigen leven, toch te doen wat de liefde je ingeeft.

Het is dáártoe dat Johannes vandaag dit verhaal verteld. Het is dáármee dat die moraaltheoloog 30 jaar geleden mij heeft verrast en geraakt. Probeer je zo op te stellen, probeer zo te leven, vanuit die belofte, die genade. En als het straks zover is, bid dan om kracht: dat je het blijft geloven en dat je je durft toevertrouwen aan Hem. Amen.